

Un chip în mulțime: Intrarea triumfală în Ierusalim

Există filme care se apropie de un fapt istoric prin privirea unui personaj fictiv, dar verosimil. Este un procedeu care nu intenționează să înlocuiască relatarea reală, ci să ofere un punct de vedere uman din care să contemplăm ceea ce se întâmplă. În mod asemănător, ne punem în pielea unui negustor din Ierusalim în ziua în care Isus a intrat în Cetatea Sfântă pentru a trăi pătimirea Sa.

28.03.2026

Ierusalimul capătă tot mai mult un aer de mare animație: sute de evrei inundă treptat cetatea pentru a celebra Paștele. Comercianții știu că acesta este momentul perfect pentru a-și expune mărfurile, deoarece pe străzi este o mare agitație. Un negustor experimentat, care a călătorit deja prin toată regiunea Asiei, Egiptului și Mesopotamiei, sosește foarte devreme pentru a obține un loc bun unde să-și expună produsele – țesături, mirodenii și ustensile pentru casă – și se așază pe una dintre străzile principale ale Cetății Sfinte, aproape de una dintre porțile ei cele mai frecventate. Este un loc excelent și are speranța de a obține multe vânzări, ca în anii anteriori.

Totuși, de data aceasta se întâmplă ceva diferit. Când soarele răsare și luminează acoperișurile caselor și zidurile Templului, începe o agitație neobișnuită pe străzi. De data aceasta nu este vorba de persoane care se grăbesc să pregătească cina pascală sau care urcă la Templu pentru a se purifica înainte de sărbătoare, ci aleargă spre intrarea cetății dinspre Muntele Măslinilor. Se spune că cineva va intra pe acolo, dar negustorul, care nu stăpânește aramaica, nu reușește să înțeleagă exact cine.

Un vizitator neașteptat

Mulțimea este ca înnebunită. Unii rup ramuri din copacii din apropiere, alții își scot mantalele și le întind alături de cele care se aliniază deja pe pământ. Negustorul presupune că pe acolo va trece un personaj foarte important: probabil un guvernator sau un general roman, călare pe un

mare cal part și însoțit de o numeroasă și bogată suită. Cine știe dacă nu ar fi chiar Cezarul, venit să cunoască inima Iudeii?

Hotărăște atunci să întrebe pe cineva și reușește să oprească un băiat în mijlocul agitației: „Cine va trece pe aici?”. „Este Isus din Nazaret, Regele iudeilor!”, răspunde entuziasmat. Și înainte ca negustorul să poată lămuri cine este acest „Rege al iudeilor”, tânărul o ia din nou la fugă, pierzându-se în mulțime.

Comerciantul nu înțelege prea mult, dar din curiozitate se apropie și el. Strigătele devin tot mai intense până când, făcându-și loc printre oameni, îi apare înaintea o scenă desconcertantă: un om aparent obișnuit, fără aerul și veșmintele nobleții și ale puterii, călare pe un simplu măgăruș. Reacția protagonistului nostru este de nedumerire. „Trebuie să fie vreo

înșelăciune”, își spune. „Evreii refuză să-l venereze chiar și pe Cezar și, judecând după ceea ce văd, pe acesta îl tratează ca pe un rege sau chiar ca pe un zeu”.

Gestul oamenilor de a acoperi cu mantalele lor drumul lui Isus se întemeiază pe o veche tradiție de cinstire a regilor (cf. 2Rg 9,13). Între timp, poporul, plin de entuziasm, aclamă: „Binecuvântat este Regele care vine în numele Domnului!”, „pace în cer, glorie în înălțimi” (Lc 19,38). Sunt cuvinte care amintesc de psalmul 118 și de mesajul îngerilor la Betleem, cetatea mesianică (cf. Lc 2,14).

Facem o scurtă pauză înainte de a continua scena pentru a observa mai bine un detaliu. Știm că acest vizitator neașteptat este Isus Cristos și că se apropie momentul cel mai important al istoriei: o adevărată

răsturnare de situație care depășește orice scenariu cinematografic.

Prin intrarea triumfală în Ierusalim, Isus începe Săptămâna Sa Sfântă, în care vom trăi îndeaproape ultimele Sale ore și vom intra în marele mister al pătimirii, morții și învierii Sale. Dar acesta nu este un eveniment relegat trecutului. În fiecare zi, la Sfânta Liturghie, suntem invitați să intrăm din nou în scenă și să ne unim viața cu cea a lui Cristos. În timpul celebrării strigăm din nou: „Binecuvântat este Cel care vine în numele Domnului, osana în ceruri”. „Acest strigăt de speranță al lui Israel, această aclamație adresată lui Isus la intrarea Sa în Ierusalim, a devenit pe bună dreptate în Biserică aclamația către acela care, în Euharistie, vine în întâmpinarea noastră într-un mod nou. Cu strigătul «Osana» îl salutăm pe Acela care, în trup și sânge, a adus gloria lui Dumnezeu pe pământ. Îl salutăm pe

Acela care a venit și care totuși rămâne mereu Acela care trebuie să vină. Îl salutăm pe Acela care, în Euharistie, vine mereu din nou la noi în numele Domnului, unind astfel în pacea lui Dumnezeu marginile pământului”[1].

În ciuda măreției momentului și a forței mulțimii care aclamează sosirea Regelui său, Isus trece, dar nu ca un personaj celebru care pășește pe scenă în mijlocul unui spectacol. Trece și contemplă chipul fiecăruia dintre cei prezenți. Acolo nu există o masă anonimă: există nume, istorii, suflete care sunt ca niște oi fără păstor și care, în sfârșit, îl găsesc. Cristos Se expune, Se face disponibil și la îndemâna tuturor. „Isus a trezit în inimă atâtea speranțe, mai ales printre oamenii umili, simpli, săraci, uitați, aceia care nu contează în ochii lumii. El a știut să înțeleagă mizeriile umane, a arătat chipul milostivirii lui Dumnezeu și S-a plecat pentru a

vindeca trupul și sufletul. Acesta este Isus. Aceasta este inima Sa atentă la fiecare dintre noi, care vede slăbiciunile noastre, păcatele noastre. Iubirea lui Isus este mare. Și astfel intră în Ierusalim cu această iubire și ne privește pe toți”[2].

Printre atâta lume, este firesc să ne imaginăm tot felul de persoane: bărbați și femei, copii și bătrâni, diferite meserii și, probabil, mulți săraci; unii care îl ascultaseră deja pe Domnul sau fuseseră martori la vreuna dintre minunile Sale și alții care poate se lasă purtați de euforia momentului. Oricum ar fi, Isus nu pare preocupat de acest lucru. Pur și simplu primește acea afecțiune spontană și chiar îi mustră pe farisei pentru că încearcă să reducă la tăcere mulțimea: „Dacă aceștia vor tăcea, pietrele vor striga” (Lc 19,40).

Acest gest dezvăluie ceva esențial din inima lui Isus: El nu măsoară

autenticitatea iubirii după perfecțiunea ei imediată, ci primește chiar și ceea ce este fragil, imatur, incomplet. „Uneori suntem mai superficiali și distrați, uneori ne lăsăm purtați de entuziasm, uneori suntem apăsați de grijile vieții, dar există și momente în care suntem disponibili și primitivi. Dumnezeu are încredere și așteaptă ca, mai devreme sau mai târziu, sămânța să înflorească. El ne iubește astfel: nu așteaptă să fim terenul cel mai bun, ne dăruiește mereu cu generozitate cuvântul Său. Poate tocmai văzând că El are încredere în noi se naște în noi dorința de a fi un pământ mai bun. Aceasta este speranța, întemeiată pe stânca generozității și milostivirii lui Dumnezeu”[3].

În acest moment, putem să-i cerem Domnului să ne ajute să lucrăm pământul inimii noastre, pentru ca sămânța Sa să poată aduce rod: treizeci, șaiszeci sau o sută. Vrem să

ne unim acelei mulțimi nu ca un număr în plus: vrem ca întreaga noastră viață să fie un strigăt de glorie către Isus, Regele nostru, așa cum îndeamnă sfântul Augustin: „Ridicați, porți, capetele voastre, voi, conducători. Voi toți care căutați stăpânirea între oameni, înlăturați intrările pe care le-ați făcut din dorință și din teamă. Și înălțați-vă, porți veșnice. Și înălțați-vă, intrări ale vieții veșnice, ale renunțării la lume și ale convertirii la Dumnezeu. Și va intra Regele gloriei. Și va intra Regele în care ne putem lăuda fără mândrie: Acela care, după ce a depășit porțile morții și a deschis pentru Sine locurile cerești, a împlinit ceea ce a spus: «Îndrăzniți, Eu am învins lumea» (In 16,33)”[4].

Un înainte și un după

Reluăm scena. În mijlocul îmbrâncelilor mulțimii, negustorul este atins de privirea Învățătorului și

se întâmplă ceva ciudat, ca și cum timpul s-ar opri și tot restul ar dispărea. Doar Isus și el sunt acolo. Și, chiar fără să vorbească aramaica sau ebraica, se înțeleg perfect. Fără să schimbe cuvinte, își spun totul: două inimi se întâlnesc și nimic altceva nu mai pare să conteze.

„Fața Ta, Doamne, o caut” (Ps 27,8). Probabil și noi am exprimat de multe ori acest dor de-a lungul vieții. Dacă putem căuta chipul lui Cristos, este pentru că El a luat inițiativa și ne-a chemat pe nume. Isus caută privirea noastră fără să Se impună, fără să vrea să atragă atenția prin fapte extraordinare. Trece călare pe un măgăruș, ascuns printre atâtea lucruri mici și aparent neînsemnate ale zilei noastre: fiecăruia dintre noi îi revine să-L descopere în mijlocul grabei și al muncii de fiecare zi.

O clipă mai târziu, Isus își îndreaptă privirea spre alte persoane care îl

aclamă și spre copiii care, de pe umerii părinților lor, își ridică brațele cu bucurie. Dar negustorul rămâne acolo, nemișcat, în timp ce acel măgăruș își conduce Regele în altă direcție. Acea privire s-a întipărit nu doar în memoria lui, ci în tot sufletul său: înțelege că, din acel moment, viața lui nu mai poate continua la fel; sau, mai bine spus, că nu vrea să mai fie la fel.

Cu un gest aproape spontan, și el își scoate mantaua de pe umeri și aleargă pentru a găsi un loc în alai. Acest om nu mai este un necunoscut: este Domnul și orice omagiu pe care i l-ar putea aduce este puțin. Negustorul nu este evreu, are doar o idee vagă despre cine este Mesia așteptat și nu se preocupă prea mult de chestiunile politice, dar percepe în El o autoritate diferită, care nu se impune prin forță sau putere, ci prin iubirea și adevărul pe care le întruchipează. „A-L recunoaște ca

rege înseamnă a-L accepta ca pe
Acela care ne arată drumul, ca pe
Acela în care avem încredere și pe
care îl urmăm. Înseamnă a accepta zi
de zi cuvântul Său ca un criteriu
valabil pentru viața noastră.
Înseamnă a vedea în El autoritatea
căreia ne supunem. Ne supunem Lui,
pentru că autoritatea Sa este
autoritatea adevărului”[5].

Euforia se încheie și mulțimea se
risipește încetul cu încetul. În aer
rămâne o atmosferă de entuziasm și
speranță. Mulți șoptesc între ei că, în
sfârșit, Ierusalimul va fi eliberat din
mâinile romanilor și că Mesia va
restaura casa lui David. Pentru
negustor, care auzise deja câteva
dintre istoriile și profețiile lui Israel,
acest lucru nu pare să aibă prea
mare importanță. Pentru el, acel om
nu este un revoluționar sau un lider
carismatic; este pur și simplu Isus,
noul său prieten. Simte că inima îi va
exploda de bucurie și ajunge să

încurce prețurile mărfurilor sale
când cineva se apropie să cumpere.
Singura imagine pe care o are în
minte este privirea și zâmbetul
Învățătorului, care îl cheamă: „Tu,
urmează-mă”.

Paradox

La câteva zile după intrarea lui Isus
în Ierusalim, cetatea își recapătă
normalitatea anilor anteriori.

Străzile rămân aglomerate, iar
familiile au obținut deja mieii care
vor fi jertfiți pentru Paște,
memorialul sfârșitului sclaviei din
Egipt, când Dumnezeu și-a arătat
iubirea față de poporul ales.

Negustorul, la rândul său, și-a atins
obiectivele de vânzare și ar putea
foarte bine să-și strângă lucrurile
pentru a pleca spre următoarea
destinație. Totuși, știe că, fiind vineri,
poate profita pentru a face o
lichidare și a găsi vreun cumpărător
nepregătit care a lăsat pregătirile pe

ultima clipă, și se așază din nou în locul său preferat de vânzare. Cine știe dacă nu îl va întâlni din nou pe Isus trecând pe acolo, ca în urmă cu câteva zile. Acum, după ce a vorbit cu multe persoane și știe mai bine cine era marele Învățător din Nazaret, speră să-i asculte învățăturile și să-i pună întrebările care i-au apărut după acea întâlnire tăcută.

Totuși, din nou se întâmplă ceva neașteptat. Mulțimea se adună din nou, dar de data aceasta nu cu entuziasm, ci cu furie. Nu așteaptă un rege, ci un criminal infam, care înaintează printre insulte, scuipături și lovituri. Toate privirile se îndreaptă spre cel care va ieși pe poarta cetății pentru a fi răstignit. Negustorul, care a străbătut numeroase orașe aflate sub dominație romană, știe bine despre ce este vorba: o pedeapsă rezervată celor mai grave crime, precum

omorul sau răzvrătirea împotriva Imperiului.

Cine este acel nenorocit care provoacă atâta agitație? Încearcă să întrebe, dar nimeni nu îi răspunde. În cele din urmă, reușește să oprească o tânără cu lacrimi în ochi. „Ce se întâmplă? De ce plângi?”. „Este o nedreptate! L-au arestat pe Isus, Regele iudeilor”. Un fior îi străbate spatele negustorului. Este convins că femeia se înșală. Fără să mai stea pe gânduri, își face loc printre cei de acolo pentru a vedea cu ochii lui ce se întâmplă. Atunci distinge o trupă de soldați care încearcă să îndepărteze mulțimea, cu un om în centru, aplecat sub greutatea marii cruci pe care o târăște. Când condamnatul își ridică fața, ochii negustorului se umplu de lacrimi: este Isus.

Cu greu recunoaște chipul Nazarineanului, complet desfigurat

de violență, asemenea slujitorului suferind descris de profetul Isaia: „Nu avea înfățișare, nici frumusețe care să ne atragă privirea, nici chip care să ne placă. Disprețuit și părăsit de oameni, om al durerilor și obișnuit cu suferința; ca unul de la care îți întorci fața, disprețuit și nebăgat în seamă.” (Is 53,2-3). Încet, Isus înaintează cu crucea și, când reușește, își ridică privirea spre oamenii care îl înconjoară. „La dreapta și la stânga, Domnul vede acea mulțime care umblă ca niște oi fără păstor. I-ar putea chema pe fiecare pe nume, pe numele lor, pe numele noastre. Acolo sunt cei care au mâncat la înmulțirea pâinilor și a peștilor, cei care au fost vindecați de bolile lor, cei pe care i-a învățat lângă lac, pe munte și în porticurile Templului”[6].

Negustorul rămâne fără reacție, încercând fără succes să găsească o explicație pentru ceea ce vede.

Deodată, întâlnirea tăcută se repetă: ochii lui se întâlnesc din nou cu ai lui Isus. De data aceasta nu există dialog interior, ci doar o tăcere adâncă. Nici măcar nu reușește să formuleze un gând când soldații îl împing pe condamnat să înainteze mai repede. Alaiul iese pe poarta de nord-vest a Ierusalimului și mulțimea se îndepărtează încetul cu încetul. Negustorul rămâne acolo, pironit în același loc.

Și totuși, în loc de tristețe și disperare, percepe o pace profundă. Suferă pentru felul în care este tratat Învățătorul, dar amintirea privirii Lui aduce în memorie ceva mai puternic decât tot ceea ce se întâmplă: o certitudine pe care doar o iubire de neimaginat o poate explica.

Întâlnirile negustorului cu Isus nu au durat decât câteva clipe, dar au fost suficiente pentru a-i da convingerea

că era iubit necondiționat de Dumnezeu, iar aceasta îi însuflă speranță. „Tocmai în acea tăcere începe să fermenteze viața nouă – comenta Papa Leon al XIV-lea despre moartea lui Cristos –. Ca o sămânță în pământ, ca întunericul înaintea zorilor. Dumnezeu nu se teme de timpul care trece, pentru că este Domn și al așteptării”[7].

Nu numai în momentele din zi rezervate rugăciunii sau altor practici de pietate, ci și în agitația și în dificultățile cotidiene ni se dăruiesc aceste scurte întâlniri cu privirea lui Cristos. Acolo ne simțim înțeleși, iubiți și găsim pacea și bucuria profundă care ne susțin viața. „Orice timp oprit poate deveni timp de har, dacă îl oferim lui Dumnezeu. (...) Uneori căutăm răspunsuri rapide, soluții imediate. Dar Dumnezeu lucrează în profunzime, în timpul lent al încrederii”[8].

Isus arată că eșecurile noastre aparente pot deveni o ocazie de a ne uni mai mult cu crucea Sa. „Să nu ne mire că suntem învinși destul de des, de obicei și chiar mereu în lucruri de mică importanță, care ne înțeapă ca și cum ar fi foarte mari. Dacă există iubire de Dumnezeu, dacă există umilință, dacă există perseverență și tenacitate în lupta noastră, acele înfrângeri nu vor avea prea mare importanță. Pentru că vor veni victoriile, care vor fi glorie înaintea lui Dumnezeu. Nu există eșecuri, dacă se acționează cu rectitudine de intenție și dorind să împlinim voința lui Dumnezeu, contând mereu pe harul Lui și pe nimicul nostru”[9].

Negustorul ridică din nou privirea spre alai și vede o femeie însoțită de un tânăr, amândoi urmând pașii Regelui iudeilor. De fiecare dată când poate, Isus o privește pe femeie și de acolo pare să-și ia puterea pentru a ajunge până la capătul drumului. În

mod curios, protagonistul nostru nu își amintește să o fi văzut în ziua intrării triumfale în Ierusalim; dar acum, când aproape toți l-au părăsit, ea este în primul rând. Negustorul, care înainte se simțea incapabil să asiste la atâta suferință, decide să o imite. Și, întâlnindu-se cu ochii Mariei, găsește curajul necesar pentru a-l însoți pe Domnul său până la sfârșit.

.....

[1] Benedict al XVI-lea, Omilia, 9-IV-2006.

[2] Francisc, Omilia, 24-III-2013.

[3] Leon al XIV-lea, Audiența, 21-V-2025.

[4] Sf. Augustin, *Enarrationes in Psalmos*, comentariu la Psalm 23.

[5] Benedict al XVI-lea, Omilia, 1-IV-2007.

[6] *Calea Crucii*, Stațiunea a III-a.

[7] Leon al XIV-lea, Audiența, 17-IX-2025.

[8] *Ibid.*

[9] *E Cristos care trece*, nr. 76.

Luísa Laval

.....

pdf | document generat automat din
[https://opusdei.org/ro-ro/article/un-chip-
in-multime-intrarea-triumfala-in-
ierusalim/](https://opusdei.org/ro-ro/article/un-chip-in-multime-intrarea-triumfala-in-ierusalim/) (28.03.2026)